

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Vychádza 5-krát ročne

Ročník XXVII.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlač: Michal Súkenník, Sereď

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: september 2019

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

V máji tohto roku putovala Rodina Nepoškvrnenej so 645 pútnikmi už po šestnásťkrát do pútnického mesta Lurdy. Putovali sme v roku, ktorý sa v Lurdoch z príležitosti 175 rokov od jej narodenia a 145 rokov od jej úmrtia prežíva ako Rok svätej Bernadety. Keď malá Bernadeta prichádzala do jaskyne, cítila sa tam ako v nebi. Určite aj každý pútnik, ktorý prichádza do Massabielskej jaskyne, prežíva podobný pocit, lebo na tomto mieste ticha, pokoja a modlitby sa nebo dotýka zeme. Človek tam prichádza ako domov, kde ho čaká Nepoškvrená Matka. Bernadete aj každému pútnikovi hovorí: „Som Nepoškvrené počatie, som vaša Matka.“ Čaká na nás a pozýva nás, aby nás uistila o tom, že je našou Matkou vždy a všade.

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

<i>V Lurdoch</i>	3
<i>Matka, ktorá zjednocuje</i>	6
<i>Stretnutie na Butkove</i>	9
<i>Matka milosrdenstva</i>	10
<i>Navštíví nás sv. Vincent</i>	14
<i>Panna Mária – Rozväzovačka uzlov</i>	17
<i>S ružencom kráčať životom</i>	20
<i>Traja synovia pri oltári</i>	22
<i>Útecha zarmútených</i>	27
<i>Vďaka ti, mama</i>	28
<i>Svedectvá a spomienky</i>	33
<i>Fatima stále aktuálna</i>	35
<i>Lurdy očami pútnikov.</i>	37
<i>Informácie</i>	39
<i>Osemsmerovka</i>	40

Chce nás posilniť v dôvere, že je s nami v každodennom živote, že vkladá naše prosby, radosti, obety a utrpenie do srdca svojho Syna.

Keď sa človek dotýka nejakej pevnej skaly, vždy má pocit sily. Určite túto skutočnosť ešte väčšmi prežíva vtedy, keď sa ako pútnik dotýka skaly v Massabielskej jaskyni, na ktorej stojí socha nepoškrvnenej Matky. Aj pútnici, chorí z RN prežívali tento dotyk sily a radosti, lebo všetci prišli za Máriou ako za svojou Matkou, ktorá nás vždy s veľkou láskou čaká.

Po púti do Lúrd sme mali možnosť spoločne prežiť každoročné stretnutie Rodiny Nepoškrvnenej vo farnosti Ladce na hore Butkov, v kameňolome miestnej cementárne, kde je vybudované nové duchovné centrum, Skalné sanktuárium Božieho milosrdenstva, ktoré slúži veľkému dielu – ohlasovať svetu posolstvo Božieho milosrdenstva. Svätý Ján Pavol II. odovzdal toto posolstvo svetu ako veľký Boží dar. Veď milosrdenstvo je najväčšou vlastnosťou Boha, ktorú človek a svet zakúša najplnšie. V roku 2018 bola na tomto mieste inštalovaná šesťmetrová socha Matky milosrdenstva, ktorá každého pútnika svojou majestátnosťou presvedča o tom, že je nielen Kráľovnou neba, ale aj Matkou milosrdenstva a našou Matkou.

Nezabudnuteľným časom pre nás, našich členov bol seminár s pátrom Eliasom Vellom na tému Odpustenie. Bol to pre nás všetkých požehnaný čas, v ktorom sme sa učili odpúšťať, prijať odpustenie a zažiť Božiu nekonečnú milosrdnú lásku.

Tento požehnaný rok zakončíme putovaním relikvií sv. Vincenta. Od 26. septembra do 15. decembra budú relikvie tohto veľkého svätca putovať po celom Slovensku. Zastavia sa všade tam, kde žijú a pracujú kňazi Misijnej spoločnosti, Dcéry kresťanskej lásky, Milosrdné sestry Sv. Vincenta – satmárky, Rodina Nepoškrvnenej a celá vincentská rodina. Budeme mať možnosť uctiť si relikvie svätca milosrdnej lásky. Nech je to pre nás tiež vzácna príležitosť, aby sme si na príhovor svätého Vincenta vyprosili milosť pochopiť, že milosrdná láska získava svet. Využime túto príležitosť a ďakujeme Bohu za všetko, čo sme mohli z jeho dobroty a milosrdenstva zažiť.

Sr. M. Alica

V Lurdoch

S pomocou Božou a pod ochranou Panny Márie sa od 23. do 31. mája 2019 uskutočnila 16. slovenská púť chorých do Lúrd. Púte sa zúčastnilo 645 pútnikov. Aj tentokrát to bola púť chorých a tých, ktorí im ochotne slúžili, k našej Matke.

V Lurdoch sa slávi tento rok ako Rok sv. Bernadety. Na rok 2019 pripadajú dve životné jubileá tejto svätice, ktorej sa v roku 1858 v Massabielskej jaskyni zjavila Panna Mária – 175 rokov od jej narodenia a 140 rokov od úmrtia. Mottom tohoročného pútnického roka v Lurdoch je jedno z Ježišových blahoslavenstiev: „Blahoslavení chudobní...“ Tieto slová sa vzťahujú aj na životné osudy sv. Bernadety, ktorá sa skrze svoju hmotnú biedu a mnoho duchovných utrpení môže stať nositeľkou nádeje pre mnohých ľudí, trpiacich sociálnou či psychickou núdzou.

Po dlhej, najmä pre chorých náročnej ceste nás v sobotu ráno na stanici v Lurdoch privítal otec arcibiskup Mons. Ján Orosch, ktorý nás spolu s ďalšími tromi kňazmi predišiel do Lúrd lietadlom, a potom už prežíval dni v Lurdoch spolu s nami.

Stredobodom každého dňa prežitého v Lurdoch bola svätá omša, ktorú slávil otec arcibiskup spolu so sedemnástimi kňazmi, ktorí duchovne sprevádzali našu púť. Prvú svätú omšu sme slávili v Ružencovej bazilike. V homílii sa nám prihovoril vdp. Dušan Monček. Jeho slová boli osobným svedectvom aj povzbudením k tomu, aby sme chvíle našej púte prežili naozaj hlboko. Pripomenul nám, že Panna Mária sa v Lurdoch predstavila ako Nepoškvrené počatie a veľmi túži po čistote nášho srdca. V jednom zo svojich zjavení prosila, aby k jaskyni ľudia prichádzali v procesiách, spoločne. Je to pre nás výzva, aby sme medzi sebou vytvárali duchovnú jednotu. Panna Mária je pre nás veľkým darom. V závere nás povzbudil k horlivej modlitbe posvätného ruženca a k tomu, aby sme cez Máriu prichádzali ku Kristovi.

Pre všetkých ostane nezabudnuteľnou nedeľná medzinárodná svätá omša v podzemnej Bazilike sv. Pia X., ktorej hlavným celebrantom bol Mons. Kevin McDonald, emeritný arcibiskup zo Southwarku.

Spolu s ním koncebrovalo množstvo kňazov z mnohých krajín sveta. Každý z nás mohol veľmi hlboko prežiť skutočnosť, že všetci sme deťmi nebeského Otca, ktoré sa schádzajú okolo oltára, na ktorom Pán Ježiš obnovuje svoju obeť.

Hlbokým duchovným zážitkom pre každého pútnika bola zaiste účasť na popoludňajšej eucharistickej a večernej mariánskej procesii, počas ktorej v modlitbe ruženca zaznievalo Zdravas', Mária v rozličných rečiach – aj v slovenčine.

V pondelok sme slávilí sv. omšu opäť v Bazilike sv. Pia X. V homílii sa pútnikom prihovoral vdp. Daniel Šedík. Poukázal na to, že hoci pochádzame zo všetkých kútov Slovenska, niektorí aj z ČR, sú tu zastúpené všetky vekové kategórie, sú medzi nami chorí aj tí, ktorí im slúžia, predsa tvoríme jedno spoločenstvo. Potom nám poukázal na to, čo nám chce Boh povedať cez Božiu Matku v Lurdoch. Bernadeta sa v jaskyni modlila spolu s Pannou Máriou, ako to sama povedala, Panna Mária na ňu hľadela s láskou a ona napriek svojej chudobe a úbohosti cítila svoju dôstojnosť. Panna Mária prosila Bernadetu, aby sa modlila za obrátenie hriešnikov, a to je pozvaním aj pre nás.

Ďalšou výzvou pre nás je, aby sme aj ako spoločenstvo vydávali svedectvo viery. Dokážeme to vtedy, keď v našom strede bude Kristus. Najuššie sa s Kristom stretávame pri prijímaní sviatostí... Osobitnú možnosť takéhoto stretnutia mali aj naši chorí bratia a sestry, ktorí pri tejto svätej omši prijali sviatosť pomazania chorých.

Panna Mária nás pri zjaveniach v Lurdoch v roku 1858 vyzvala k modlitbe ruženca a k pokániu. Určitým prejavom pokánia bola aj pobožnosť krížovej cesty, počas ktorej nás sprevádzali myšlienky sv. Bernadety. Zdravší pútnici si vyko-

nali túto pobožnosť kráčajúc náročnou cestou na vfšku Espélugues a chorí pútnici uvažovali o Kristovej krížovej ceste, ale aj o tajomstve jeho zmŕtvychvstania pri jednotlivých zastaveniach, ktoré sú umiestnené na rovine.

Pri svätej omši, ktorú sme v utorok v ranných hodinách sláviли v Lurdskej jaskyni, sa našim pútnikom prihovorił otec arcibiskup Ján Orosch. Pripomenul nám viacerých svätcov i niektoré osobnosti, ktoré boli v minulosti pre náš národ veľkou oporou. Na prvom mieste to vždy bola naša nebeská Matka. Práve ona sa o nás postarala a privinula nás na svoje materinské srdce v tých najťažších chvíľach. Otec arcibiskup nás povzbudil, aby sme aj my tak ako Panna Mária čerpali pravú múdrosť od všemohúceho Boha a svojím fiat vyjadrovali absolútnu oddanosť Pánovi. Duchovná sila chorých, aj tých, ktorí sú úplne odkázaní na pomoc iných, spočíva v modlitbe a obetovaní utrpenia za tento svet.

Pri predchádzajúcich púťach bolo v Lurdskej jaskyni prvé sväté prijímanie chorých detí. Tentokrát namiesto tejto slávnosti sme boli svedkami zásnub. Na záver svätej omše otec arcibiskup požehnal veľkú

sviecu, ktorú sme priniesli zo Slovenska, a potom sme ju po večernej procesii zapálili ako prejav našej viery a lásky k Bohu i Márii.

Poslednú spoločnú svätú omšu v Lurdoch sme slávili v Chráme sv. Bernadety. Táto chvíľa ostane zvlášť pamätnou pre jedného z našich mladých chorých pútnikov, ktorý z rúk otca arcibiskupa prijal sviatosť birmovania. V homílii sa nám prihovorił vdp. Peter Holbička. Jeho slová boli vyjadrením vďaky všemohúce-mu Bohu za dar Ježiša Krista, ktorý sa kvôli nám stal chudobným, aj za Ducha Svätého, ktorý nám má pripomínať všetko, čo nás Pán Ježiš učil. Ďakoval tiež za svätých, za Cirkev, za Svätého Otca Františka, biskupov a kňazov. Vyjadril skutočnosť, že všetci sme chudobní a bezmocní a potrebujeme pomoc. V prvom rade si to musíme priznať, a to nás robí pokornými. Život človeka má hodnotu v jeho darovaní. Panna Mária nás aj v Lurdoch pozýva k otvoreniu srdca, aby mohlo byť uzdravené, a to jednak sviatosťou zmierenia a Božím slovom, a potom aj vzájomnou pomocou, darovaním sa jeden druhému. Pred záverečným požehnaním sme sa všetci zasvätili Nepoškvrnému Srdcu Panny Márie.

Počas pobytu v Lurdoch mal každý z pútnikov denne možnosť pohrúžiť sa do tichej modlitby v Massabielskej jaskyni a ďakovať i prosiť nielen za seba, ale aj za všetkých, ktorých nosí vo svojom srdci, i za tých, ktorí sa zverili do našich modlitieb.

Každý z pútnikov nasledoval výzvu Panny Márie, ktorú adresovala Bernadete: „Chod' sa napit' z prameňa.“ Mnohí sa z tohto prameňa nielen napili, ale sa vo vode, ktorá z neho vyteká, aj umyli a boli do nej ponorení. Ako správni slovenskí pútnici sme si niekoľko litrov tejto

vody odniesli aj domov na Slovensko.

Hoci vlak už nemohol prijať ďalších pútnikov, vieme, že mnohí s nami putovali duchovne a denne sa s nami spájali aj vďaka Rádiu Lumen. Nech táto púť prinesie bohaté duchovné ovocie v živote samotných pútnikov, ale aj v našich rodinách, farnostiach a v celej vlasti.

Nech je zvelebený Pán za všetko, čo aj počas tohoročnej púte do Lúrd vykonal v našich srdciach! Lurdská Panna Mária, oroduj za nás!

Sr. M. Alžbeta

Matka, ktorá zjednocuje

Otec arcibiskup Mons. Ján Orosch sa púte Rodiny Nepoškvrnenej do Lúrd zúčastnil po prvýkrát. Po našej záverečnej svätej omši v Lurdoch sme mu položili niekoľko otázok.

Otec arcibiskup, aký význam majú Lurdy pre dnešnú dobu?

Dnešná doba je charakterizovaná rozdelením medzi ľuďmi. Ľudia, jednotlivé národy a národnosti sa trieštia na rozdielnych názoroch, či už v otázkach politických alebo spoločenských. Aj na morálne otázky života majú mnohí veľmi rozdielny pohľad. Preto je potrebné, aby sme dokázali upozorniť na tie momenty, ktoré nás dokážu zjedno-

covať. Určite nás nedokáže spojiť a zjednotiť hriech. Musíme hľadať cestu, ktorá nás spája a vedie nás k spásu. A touto cestou sú aj Lurdy. Videli sme tu množstvo ľudí z celého sveta. Kedykoľvek človek príde do Lúrd, stretáva sa tu s veriacimi, možno aj menej veriacimi, so zdravými i chorými, ktorí nesú vo svojom živote veľké kríže. Napriek všetkej rozdielnosti nás tu spája naša nebeská Matka – Panna

Mária. Toto považujem za podstatu púťi do Lúrd a na iné pútnické miesta. Naša Matka, ako každá dobrá matka, nás zjednocuje a spája.

Už pri prvom zjavení Panny Márie v Lurdoch sa Bernadeta spolu s ňou modlila ruženec. V čom vidíte silu modlitby ruženca?

Často počúvam námietku, že ruženec je príliš jednoduchou modlitbou, opakovaním tých istých slov. Na to existuje taká stará známa odpoveď, že milencom, keď si vyznávajú lásku, nestačí, aby si to povedali len jedenkrát. Vlastne celý život si musia opakovať, že sa majú radi, že si chcú

zostať verní. Niečo podobné sa odohráva aj počas modlitby ruženca. Aj my pocitujeme potrebu neustále sa prihovárať Panne Márii.

Ruženec je aj symbolom. Viem, že niektorí ľudia si ten symbol málo uvedomujú. Ruženec môžete vidieť zavesený v autách na spätných zrkadlách. Niekedy je to na zamyslenie, keď niekto na benzínovej pumpe predbehne celý rad a v aute má zavesený ruženec. Ten asi ťažko pochopil zmysel ruženca. Ruženec nám symbolizuje jednotu. Jednotlivé zrnká ruženca spojené na retiazke, to je tá sila! Tak ako horolezci, keď vystupujú na vysokú horu, sú spojení lanom, alebo pri tých jednoduchších výstupoch sú pre tých, ktorí vystupujú do výšky, pripravené reťaze, ktoré im pri tomto výstupe pomáhajú. Niečo podobné je aj ruženec. Panna Mária nás chce priviesť k svojmu Synovi do neba. A my stúpame hore, čoraz vyššie aj za pomoci tejto reťaze, za pomoci modlitby ruženca. O ruženci môžeme povedať, že je to Sväté písmo Nového zákona v malom.

Spomínate si na nejakú udalosť, ktorá vás povzbudila k modlitbe ruženca?

Mám v živej pamäti jednu veľmi milú osobnú skúsenosť, ktorá mi

do života dala veľmi veľa. Svojho otecka som nevidel modliť sa ruženec. Bol hasičom, chlapom na mieste, a ja som si ani nevedel predstaviť, že by mal chodiť s ružencom v ruke. Predsa ma však trápilo, keď nám duchovný otec zdôrazňoval, že aj muži sa majú vo svojej rodine modliť ruženec a môj otecko sa takto verejne ruženec nikdy nemodlil. Raz ma otecko poslal domov, aby som mu priniesol občiansky preukaz. Povedal mi, že ho nájdem vo vrecku jeho hasičskej uniformy. Šiel som domov a prezrel som všetky vrecká na uniforme. Zrazu som tam našiel ošúchaný ruženec. Vtedy som si uvedomil, že otecko, keď ide do služby, ktorú mával v Slovnafte, a keď obchádza celý závod, modlí sa pritom ruženec. Pre takého trinásť-štrnásť-ročného chlapca, akým som vtedy bol, to bolo čosi úžasné. Vtedy ma to veľmi povzbudilo. Uvedomil som si, že hoci tak diskrétno, v skrytosti, modlil sa za svoju rodinu a iste aj za svojich spolupracovníkov, za celú Cirkev i za celý svet.

Tým by som chcel povzbudiť aj mužov, ktorí tak neradi navonok prejavujú svoju vieru nejakými symbolmi, aby aspoň v skrytosti, v hĺbke srdca sa modlili posvätný ruženec. Určite je to taký odrazový

mostík k tomu, že sa osmelia a budú sa ho modliť v rodine i vo väčšom spoločenstve veriacich.

V rámci tohtoročnej pastoračnej témy v Lurdoch zaznieva aj myšlienka, že každý človek dostáva od Boha svoje poslanie. Majú ho chorí aj tí, ktorí im pomáhajú. Čím vás oslovila púť slovenských chorých do Lúrd?

Starat' sa o chorých, pomáhať im, mať súcit s trpiacimi, to je veľká čnosť. Vyrastal som pod duchovným vedením otcov vincentínov, spoznal som veľké osobnosti ako P. Jána Hutyrú, P. Jána Belana, P. Štefana Krištína a mnoho iných, ktorí vo svojej rehoľnej komunite aj spolu so sestričkami vincentkami a satmárkami zdôrazňovali vincentiskú charizmu: Vidieť v chudobných a chorých svojich pánov. Spočiatku ma to akosi znepokojovalo. Skloniť sa k niekomu, kto potrebuje moju pomoc, ísť za ním, to ešte áno. Ale vidieť v takomto človekovi svojho pána, v ktorom by som mal v pokore vnímať Krista, svojho Pána a s radosťou mu skočiť pomôcť... to je už taký vyšší stupeň lásky k chorému a trpiacemu. Tomu je potrebné, naozaj, stále sa veľa učiť.

Veľmi ma povzbudilo, že do Lúrd prišli mnohí dobrovoľníci, a to pre-

to, aby pomáhali chorým. Cesta zo Slovenka do Lúrd vlakom je dlhá a namáhavá, najmä pre chorých. Všetci ju vďaka vzájomnej pomoci a službe zvládli. Som veľmi nadšený a povzbudený touto našou púťou. Prosím Pána, aby mi dal silu mať väčšiu účasť na pomoci chorým a trpiacim. Chcem to robiť tak v skrytosti.

Čo by ste odkázali čitateľom časopisu Rodina Nepoškvrnenej?

V prvom rade, aby sa neprestali modliť posvätný ruženec, čítať Božie slovo, pristupovať ku sviatosti pokánia, prijímať Eucharistiu, povzbudzovať mladých, aby prijali sviatosť manželstva a aby čoraz väčšmi chápali zmysel pomazania chorých. Sviatostný život je v dnešnom svete nesmierne dôležitý, pretože, žiaľ, aj niektorí veriaci katolíci sa nezamýšľajú nad potre-

bou sviatosti manželstva. Chcel by som poukázať ešte na jednu bolestnú skutočnosť dnešnej doby. Kedysi bolo samozrejmosťou, že ľudia odchádzali z tohto sveta v kruhu rodiny. Dnes, keď niekto ochorie alebo je starší, hneď sa hľadá nejaký domov dôchodcov alebo iné zariadenie, kde by sme tohoto nášho choreho či starého príbuzného umiestnili. To by malo byť to posledné, až vtedy, ak už nie je iná možnosť, ak sa to už v rodine naozaj nedá zvládnuť. To najkrajšie, čo môžeme dať našim chorým, je rodinné prostredie.

Na púti v Lurdoch som sa stretol s mnohými rodičmi, príbuznými, manželmi a manželkami, ktorí sa roky starajú o svojich chorých. Za to im vyslovujem úprimné Pán Boh zaplať!

Za rozhovor d'akuje sr. M. Alžbeta

Stretnutie na Butkove

Tohtoročné stretnutie členov Rodiny Nepoškvrnenej sa uskutočnilo v sobotu 22. júna v Skalnom sanktuáriu Božieho milosrdenstva na hore Butkov. Pútnikov neodradilo ani daždivé počasie. Zo všetkých kútov Slovenska ich pripu-

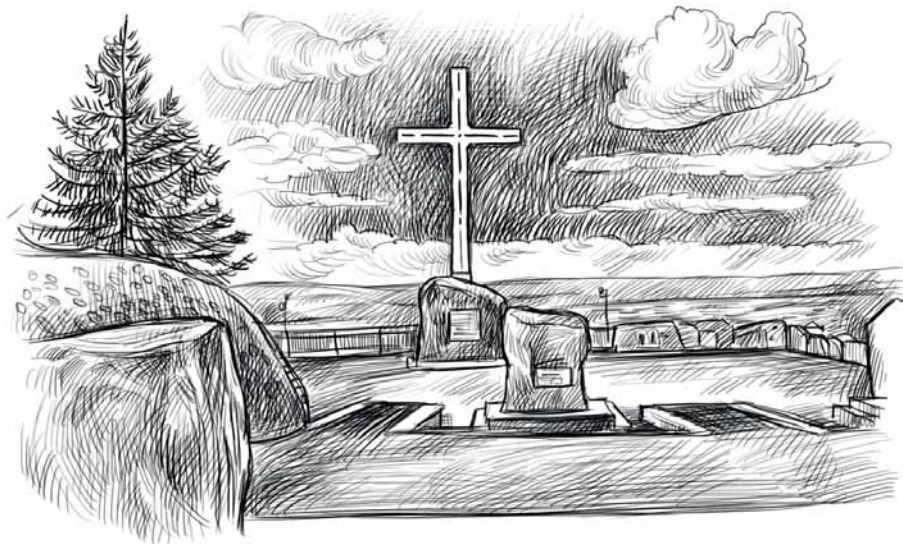
tovalo okolo 5 tisíc. Na začiatku stretnutia sa všetkým prihovoril P. Luboš Václavek z Kongregácie Misionárov Najsvätejších Srdc Pána Ježiša a Panny Márie.

Ústredným bodom programu bola slávnostná sv. omša, ktorú celeb-

val žilinský diecézny biskup Mons. Tomáš Galis spolu s viacerými kňazmi. Po sv. prijímaní sa všetci prítomní zasvätili Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

Spoločný program pokračoval po poludňajšej prestávke prednáškou P. Františka Romaňáka – redemptoristu, v ktorej nám okrem

iného priblížil pobožnosť dvadsiatich sobôt. Po prednáške bola odprosujúca kajúca pobožnosť pred vyloženou Oltárnou sviatnosťou, v rámci ktorej sme sa spoločne pomodlili modlitbu bolestného ruženca. Celý program hudobne sprevádzali speváci a hudobníci zo spoločenstva Bethany.

Matka milosrdenstva

Z príhovoru P. Ľuboša Václaveka, m.ss.cc.

Svätý Otec František nás pozýva, aby sme si uvedomili, že Božia Matka je aj našou Matkou a Matkou milosrdenstva. V svojej bule k Roku milosrdenstva nás veľmi krásne povzbudil, aby sme na sebe

vždy nechali spočinúť jej nežný pohľad, pohľad Matky milosrdenstva. Je to pohľad matky, ktorá nielen utešuje, ale ktorá prináša pokoj do srdca, ktoré je dnes tak často rozbité.

Podelil by som sa so skúsenosťou, ktorú som mal prednedávnom, keď som hľadal pre jedno miesto modlitby sochu Panny Márie. Hľadal som sochu nielen s pekným a nežným pohľadom, ale sochu Božej Matky, ktorá mi bude sprítomňovať jej blízkosť a Otcovo milosrdenstvo. Pri tomto hľadaní som nebol upriamený len na tvár, ale vždy mi padol pohľad aj na jej ruky. Uvedomil som si, že Mária pri ktoromkoľvek zo svojich zjavení, či už to bolo v Lurdoch, vo Fatime alebo kdekoľvek inde, práve svojimi rukami vyjadruje, aký je jej vnútorný postoj. Lurdská Panna Mária, a takisto aj Fatimská, má zložené ruky, ktorými nás pozýva k modlitbe. Panna Mária v Medžugorí má jednu ruku na srdci a druhou nás pozýva do svojho srdca... To, čo ma pri kúpe spomínanej sochy oslovilo, a ktorú sochu som nakoniec kúpil, bola socha zo zázračnej medaily. Keď som sa pozrel na jej ruky, videl som v nich veľmi krásne jej postoj. Otvorené ruky Panny Márie, tak ako je to aj na soche Matky milosrdenstva na hore Butkov, ruky, ktoré sú prázdne. Na zázračnej medaile je pekne vyjadrené, že z týchto rúk vychádzajú lúče, ktoré predstavujú milosti, ktoré cez Božiu Mat-

ku pretekajú na tento svet. Mária ukazuje na zemeguľu, ale zároveň na každého z nás. Tento obraz mi ukázal dve skutočnosti:

1. Božia Matka je tá, ktorá je chudobná v duchu – blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je Božie kráľovstvo.

2. Mária sa ponúka do Božej služby ako tá, ktorá bez Božieho milosrdenstva tiež nemôže nič urobiť. Jej prázdne ruky – ľudsky povedané – sú vyprázdnené preto, aby mohli byť naplnené Božím milosrdenstvom.

Takto môžeme vidieť Božiu Matku aj vo vzťahu k Bohu. Keďže je Matkou milosrdenstva, prvá vec, ktorú si uvedomujeme je, že Božia Matka bola najprv Božou dcérou. Byť Božou dcérou znamenalo v jej prípade, že bola výnimočným spôsobom zahrnutá Božím milosrdenstvom. Preto, keď k nej prichádza anjel Gabriel, osloví ju „milostiplná.“ Ďalšou skutočnosťou, ktorou sa Panna Mária vyníma, je, že je Božou Matkou a našou Matkou, Matkou Božieho milosrdenstva. Musíme si uvedomiť, že my sme tí, ktorí nevyhnutne potrebujeme Božie milosrdenstvo. Matka Božia je požehnaná, tak ju pozdravila Alžbeta, a cez ňu ide Božie požehnanie

aj na nás. Ako povedal sv. páter Pio: „Božia Matka je skratkou k Ježišovi.“ Treťou oblasťou, v ktorej sa vyníma Božia Matka je, že je Prostrednica medzi nami a Bohom. Jej prostredníctvom spočíva v tom, že za nás oroduje. Prosi, aby nás Boh zahrnul tými milosťami, ktoré má pre nás pripravené. Oroduje za nás preto, aby nás priviedla tam, kde naše srdce môže dostať pokoj, kde môže byť uzdravené a oslobodené. Sila Máriinho príhovoru spočíva v jej láske k nám. Každá modlitba, ktorá vychádza zo srdca, zo srdca plného lásky, je účinná. Ak by sme hľadali, ktorá modlitba by

v danej situácii najviac účinkovala, dovoľím si povedať, že strácame čas. Nejde tu o slová, ale ide o to, aby naša modlitba vždy vychádzala z takého srdca, aké má Mária, zo srdca naplneného láskou a pokorou.

Zamyslime sa nad samotným pojmom milosrdenstvo. Vychádzajúc z latinského slova misericordia sme si zvykli hovoriť, že milosrdný je ten, kto má milé srdce. Keď sa tak hlbšie pozrieme na toto latinské slovo a rozdelíme ho, prídeťme na to, že miseri znamená byť v biede, byť biedny, ale aj trpieť. Cor – je srdce. Takže, keď si to spojíme, môžeme povedať, že milosrdný je ten, kto vo svojom srdci trpí pre každého z nás. Takto je snáď najkrajšie vyjadrené Božie milosrdenstvo. Človek si tu môže uvedomiť, že Boh trpí vo svojom srdci preto, že jeho deti nechcú alebo odmietajú prijať jeho lásku. Odmietajú jeho prítomnosť. Vzali si do svojich rúk, do svojich vlastných predstáv vlastný život, to, ako má vyzeráť a kam má smerovať... Človek sa chce postaviť na miesto Boha. Ale Boh chce prísť ku každému z nás a trpí, pretože nemá na koho vylievať svoju lásku. Nenachádza otvorené srdcia, ktoré by ho chceli prijímať. Možno nachádza ustrácha-

né srdcia, ktoré sa boja Božieho milosrdenstva, ktoré sú možno také zranené, že sa už nedokážu otvoriť Božiemu milosrdenstvu...

Božia Matka nám ukazuje nielen to, ako Boh z hĺbky srdca túži darovať nám čo najviac lásky, ale aj to, ako ju máme prijímať, ako sa tejto láske odovzdať, ako ju nechať pôsobiť v srdci, aby uzdravovala všetky naše zranenia. Mária nás učí otvoriť sa Božej láske, aby mohla vstúpiť aj tam, kde pôsobí zlý duch, ktorý si vo svojej nenávisti robí nárok na naše srdce, našu myseľ, ktorý by nám chcel vziať vieru, ktorý nám chce vyvrátiť pravdu, že nebo je pripravené aj pre nás. Zlý duch nám svojim klamstvom chce zastrieť pohľad na Božie milosrdenstvo, ktoré prijíma každého hriešnika a nemôže odpustiť len nevyznaný hriech.

Božia Matka nás vždy bude učiť tomu, aby sme s dôverou prichádzali k Božiemu milosrdenstvu, aby sme sa mu s dôverou odovzdali, aby sme ho nechali pôsobiť a konať. Odovzdať sa do Božieho milosrdenstva je tou najkrajšou cestou dôvery, cestou dieťaťa, ktoré sa vždy môže vrátiť k Otcovi...

Modlitba Zdravas', Mária, je zložená z troch častí. Prvou časťou sú slová archanjela Gabriela, druhá

časť pochádza od sv. Alžbety, keď prišla Panna Mária do Ain Karim, a tretiu časť nám dáva Cirkev vo svojej múdrosti a vo svojej hĺbke. A to sú práve slová, ktorými prosíme Božiu Matku: „Pros za nás hriešnych teraz i v hodine našej smrti.“ Odovzdávame sa ako hriešnici našej Matke. Nie ako tí, ktorí majú zvládnutý život, tí ktorí nemajú problém, ale ako tí, ktorí si uvedomujú, že sú hriešni... Utekame sa k Panne Márii ako tí, ktorí sú slabí, ktorí sú krehkí, ktorí to v nejakej oblasti nezvládajú. Ďalej je veľmi dôležité, aby Božia Matka za nás orodovala teraz i v hodine našej smrti. Vieme, že najsilnejší duchovný boj, ktorý prebehne v našom živote, bude v poslednej hodine pozemského života. Panna Mária vo viacerých zjaveniach prisľúbila, že bude stáť pri nás vo chvíli našej smrti. To znamená, že Božia Matka, ktorú sme si počas svojho života uctievali, ku ktorej sme sa celý život utiekali ako hriešnici, nám pomôže vyhrať tento posledný boj, ktorý môže byť bojom veľmi náročným, ale práve pre prítomnosť Božej Matky môžeme ním s ľahkosťou prejsť. Tam, kde je prítomná Božia Matka, démon musí utiecť a uteká! Mária prichádza v pokore,

v jednoduchosti, nemá iné zbrane, ktorými by odohnala diabla.

Pri modlitbe ruženca si často uvedomujme práve tieto posledné slo-

vá modlitby Zdravas', Mária. Ne-
zabúdajme, že každým zdravasom
prosíme Pannu Máriu, aby bola prí-
tomná pri nás v poslednom boji...

Navštívi nás sv. Vincent

Určite máme ešte v živej pamäti putovanie relikvií sv. Terézie od Dieťaťa Ježiš po našej krajine. Od konca septembra budú po Slovenku a Českej republike putovať relikvie svätca milosrdnej lásky – sv. Vincenta de Paul.

Svätý Vincent de Paul sa narodil v dedinke Pouy pri meste Dax v juhozápadnom Francúzsku v roku 1581. Bol tretím zo šiestich detí. Vyrastal v skromných rodinných pomeroch a už ako malý chlapec sa zapájal do rodinných prác pasením oviec a ošúpaných. Pretože bol veľmi nadaný, otec začal uvažovať o tom, že by mohol študovať a „urobiť kariéru“, zvlášť v cirkevných kruhoch. Ako veľmi mladý bol v roku 1600 vysvätený za kňaza. Po niekoľkých rokoch sa ako kňaz dostáva do Paríža, kde sa okrem iného na istý čas stáva domácim učiteľom vo vznešenej rodine

Gondiovej. Je neúnavným dušpastierom ľudí, ktorí pracujú na rozsiahlych majetkoch tejto rodiny. Spoznáva žalostné materiálne i duchovné podmienky života dedinského ľudu, ako aj vážne nedostatky duchovenstva vo farnostiach. Tieto skúsenosti i jeho vlastné duchovné napredovanie ho vedú k pevnému rozhodnutiu obetovať svoj kňazský život už nie vlastnému spoločenskému vzostupu či zabezpečeniu svojej rodiny, ale evanjelizácii dedinského ľudu a formácii duchovenstva. Až do konca života sa bude uberať týmto smerom. Jeho hlavným motívom je hmotná a duchovná pomoc chudobným a spása ich duší.

Vincentov pohľad, spočiatku upriamený na dedinský ľud, sa postupne rozširuje aj na galejníkov, chorých, nájdené deti, ranených vojakov, otrokov, starých ľudí bez strechy nad hlavou, žobrákov, utečencov, ľudí na Madagaskare... Aby sa tieto charitatívne diela mohli účinne realizovať, Vincent zmobilizoval a zapojil do nich mužov a ženy šľachtickej a meštianskej vrstvy, kňazov, mladé dedinské dievčatá... Snažil sa im odovzdať svoje chápanie evanjelia a osobnú kresťanskú skúsenosť založenú na slovách samého Pána Ježiša: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal aby som hlásal evanjelium chudobným...“ Vincent bol presvedčený o tom, že milosrdná láska získava svet.

Vincent de Paul zomrel v Paríži 27. septembra 1660. V roku 1737 bol svätorečený a pápež Lev XIII. ho v roku 1885 vyhlásil za patróna všetkých charitatívnych diel.

Sv. Vincent za svojho života určite ani netušil, kde by sa mohol nachádzať slovenský a český národ. Ešte počas jeho života síce Misijná spoločnosť (vincentíni) a Spoločnosť dcér kresťanskej lásky (vincentky) dorazili až do Poľska, no zrejme nepredpokladal, že raz on sám bude putovať krajinou, ktorá

na severe susedí s Poľskom. Božia prozreteľnosť však po vytvorení relikviára v Mexiku vybrala práve Slovensko a Českú republiku ako prvé v poradí, ktoré sa budú tešiť prítomnosti veľkého svätca 17. storočia, svätého Vincenta.

Relikviár v životnej veľkosti (80x60x200cm) priputuje z Ríma

26. septembra 2019 do Bratislavy, kde sa celé putovanie začne svätou omšou z vigílie slávnosti sv. Vincenta de Paul. Od tohto dňa bude putovať takmer tri mesiace po rôznych mestách i dedinkách na území Slovenskej a Českej republiky. Okrem farností navštívi aj hospice, školy, kňazské semináre či väznice. Relikvie sv. Vincenta tak prídu na miesta najužšie spojené s jeho charizmou – ohlasovať radostnú zvesť chudobným a formovať diecézny klérus. Putovanie bude zakončené opäť slávnostnou svätou omšou v Bratislave 15. decembra 2019.

Počas putovania bude na jednotlivých miestach ponúknutý sprievodný program, v rámci ktorého sa ľudia budú môcť dozvedieť viac nielen o samotnom svätom Vincentovi, ale aj o iných svätých vincentskej rodiny (do ktorej patrí aj Kongregácia Milosrdných sestier sv. Vincenta – satmárok a Rodina Nepoškrvnenej), o jednotlivých vetvách inšpirovaných jeho charizmou, ako aj o tých, ktorí dnes na Slovensku a Čechách horia láskou ku Kristovi ukrytému v ľudoch na okraji spoločnosti. Táto charizma môže osloviť každého, a v podstate by ju mali žiť všetci

kresťania, pretože ako povedal Vincent: „Ja nerobím nič nové, ja iba pokračujem v diele Ježiša Krista.“

Veríme, že toto putovanie prinesie veľké množstvo milostí, hoci mnohé z nich možno zostanú skryté a verejnosť sa o nich nedozvie. Vincent často poukazoval na tiché pôsobenie Božej lásky v každodennom živote a najdôležitejšie preňho neboli davy ľudí, ale jednotlivci s ich vlastnými menami a životnými príbehmi. Uvedomoval si totiž, že pre kresťana nikto nemôže byť cudzí, pretože kresťana naplňa Božia láska, ktorá miluje každého jednotlivca jedinečným spôsobom. Nikto nie je na svete iba náhodou, ale v srdci každého človeka je zapísaný dokonalý Boží plán.

Zahrňme do svojich modlitieb túto udalosť. Prosme, aby svätý Vincent pomohol rozpáliť naše srdcia láskou k Bohu a k blížnym. Nech čím viac ľudí pristúpi k jeho relikviáru a dovolí Bohu dotknúť sa jeho vnútra. Nech príchod Vincenta do našich krajín nenechá ich obyvatel'ov bez zmeny, ale nech zanechá v nich hlbokú stopu a povzbudí ich k sebadarujúcej sa láske. Pretože „milosrdná láska získava svet!“

Juraj Švec

Panna Mária

– Rozväzovačka uzlov

(3. časť)

V minulom článku o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov – sme podľa prednášok pátra Eliasa Vellu, ktorými sa prihovárал účastníkom seminára s touto témou v Tatranskej Lomnici v roku 2018, uvažovali o postojoch, ktoré vo svojom živote zaujímame, vzhľadom na situácie, v ktorých žijeme. Hovorili sme, že nie okolnosti, v ktorých žijeme, nás robia šťastnými či slobodnými, ale naše postoje, ktoré zaujímame voči týmto okolnostiam.

Teraz budeme hovoriť o Márii ako o našom vzore. O tom, že Mária, naša Matka, chce zobrať naše uzly, teda naše slabosti a nedostatky do svojich rúk a predložiť ich Ježišovi. Mária to pre nás rada urobí, ale aj my sami musíme pre to niečo urobiť. Musíme sa snažiť nájsť svoje uzly a bojovať so svojimi problémami a ťažkosťami. Na to, aby sme to dokázali, potrebujeme Máriinu pomoc. Mária nám vyprosí u Ježiša Božiu milosť, aby sme mali silu zvládnuť problém.

Pannu Máriu máme ako model, Matku na našej ceste. Ona je modelom, vzorom z toho dôvodu, že povedala Bohu áno v akejkoľvek situácii. Bola dokonalým Ježišovým učeníkom. Jej veľkosť spočíva v tom, že bola dokonalým Ježišovým učeníkom, nie kvôli svojim

privilegiám, darom, ktoré dostala od Boha, ale preto, že počúvala slovo a uvádzala ho do praxe. Mária videla Boha vo všetkých okolnostiach života, aj v tých, ktoré nechápala. Mária hľadala a videla Boha vo všetkom. Nehovorila Bohu, že ju opúšťa. Ale naopak, hovorila: „Bože môj, pomôž mi prijať tvoju vôľu a tvoj plán.“ Mária bola pokorná, a pretože bola pokorná, Boh ju mohol použiť. Boh môže použiť iba pokorného človeka, ktorý nekladie odpor. Pokorný človek len prijíma. Jeho život je plný uzlov, ale on všetky tieto uzly odovzdáva Bohu.

Keď človek žije tento určitý typ správania, rozhoduje sa, že nezomrie. My častokrát počas dňa umierame. Ak sa bojíme smrti, tak každú chvíľu zomierame. Ježiš porazil smrť na kríži. Smrť ma už teraz

neničí. Už má význam. Nie je koncom všetkého, ale je začiatkom nového života. To je dobrá zvesť, ktorú prijímame. Zomrieť len raz znamená odovzdať celý svoj život Bohu so všetkými uzlami, ktoré máme. A akým spôsobom sa snažíme poraziť smrť? Ak vo svojom živote čelíme smrti, všetky uzly sú rozviazané. Smrť je tým najväčším uzdravením, ktoré môžeme prijať. Tento uzol môžeme rozviazať stále aj počas nášho života. Je to tak, že sa budeme snažiť pozerieť na svetlú stránku všetkého, čo sa nám udeje. Možno si robím oveľa väčšie starosti, keď som chorý, alebo keď prežívam nejaký rodinný problém, ako keď som v hriechu. Boh nie je starý muž. Každý v sebe nesie starého muža alebo starú ženu. Keď som závislý na hriechu, dovoľujem starému človeku, aby vo mne rástol.

Kto je tento starý človek? Je to žiarlivý človek, ambiciózný človek, pyšný človek, sexuálny človek, človek závislý na alkohole, závislý na rúhaní a na vyslovovaní zlých slov, človek, ktorý neustále vyvoláva konflikty v rodine, človek, ktorý je agresívny. Človek, ktorý nie je schopný odpustiť. Aj tí najväčší svätci museli bojovať proti tomuto

starému človeku. Čím viac akoby som ničil tohto starého človeka, tým viac môže žiť ten nový človek, a tým viac porážam smrť. Mnohí si myslia, že keď hreším, je to určitý spôsob, ako sa stať slobodným. Ale nie je to tak, že v skutočnosti robím to, čo chcem. Mánotratný syn nevedel ako čeliť ťažkostiam vo vzťahu s otcom a bratom. Namiesto toho, aby sa naučil určitejšej sebakontrolle, odišiel. Tým, že ušiel, bol čoraz viac vzdialený od svojho otca. Ale jeho otec bol jediným riešením na jeho problémy.

V dnešnej dobe mnoho ľudí opustí Boha, pretože Boh im povie: „*Toto nerob, tamto nerob, mne sa to nepáči.*“ Keď opustím Boha a ujdem, myslím si, že som slobodný. Neuvedomujem si, že sám sebou čím ďalej tým viac zväzujem. Dostávam sa až do toho bodu, že ostávam prázdny. Nikto ma nemá rád, nikto si ma neváži. Nemám peniaze na to, aby som sa mohol nakf-

mit'. Som pastierom sviň. To je dôsledok hriechu. Výsledkom hriechu nie je sloboda, výsledkom hriechu je otroctvo.

A čo sa deje? My ideme k Márii, ideme k Ježišovi so všetkými našimi uzlami. „*Môj Pane, uzdrav ma! Môj Pane, oslobod' ma! Môj Pane, ochraňuj ma! Môj Pane, nájdí mi prácu, partnera!*“ Neustále prosíme Boha, aby rozväzoval naše uzly. Ale koľkí z nás prosia Boha, aby rozviazal náš hriech? Zisťujeme, že sme závislí na našom hriechu. Povieme si: „*Toto nedokážem udržať pod kontrolou.*“ Nevielem udržať na uzde svoj jazyk, svoje klebetenie, ohováranie, to, že poviem hrubé slová, svoju sexualitu, pornografiu, nečisté sny a myšlienky, cudzoložstvo... Toto všetko sú uzly v mojom živote. A každý jeden z nich mi berie moju slobodu. Nemám silu, energiu plávať proti prúdu. Potrebujem silu, ktorá prichádza jedine od Boha. A toto je tá chvíľa, keď prichádzam k Márii, hovorím s ňou o mojich problémoch a prosím ju, aby mi rozviazala tento uzol. Dostanem sa do bodu, že to nedokážem zvládnuť sám. Potrebujem niečiu pomoc. Mária ako Matka uteká za mnou, aby mi povedala: „*Neboj sa!*“

Je veľmi dôležité, aby sme si uvedomili, že sme hriešnici, a na to, aby sme sa zbavili hriechu, potrebujeme Božiu pomoc. My zomierame mnoho ráz počas nášho života. Zomierame fyzicky, pretože naše zmysly umierajú každý deň. Realitou je, že smerujeme k nášmu sebastráveniu. A kedykoľvek som chorý a prežívam nejakú psychickú bolesť, krok za krokom prežívam malú smrť. Umierame psychicky, keď starneme. Zrazu začíname zabúdať mnohé veci, už sa viac nevieme sústrediť, pretože naše oči už nevidia tak ako predtým. Nepočujeme tak ako predtým, nevieme tak rýchlo utekať... Umieram vtedy, ak sa v mojom živote niečo udeje a ja prežívam strach. Upadnem do paniky, upadnem do hlbokého smútku. Ako keby na mňa padal celý svet. To je ďalšia malá smrť, ktorej čelím. Duchovne sme mŕtvi vtedy, ak sme v hriechu. Hriech mi berie moju duchovnú energiu. A ja nerobím nič pre to, aby som sa ho zbavil. Naďalej v ľahkosti žijem s mojimi uzlami. Hovorím si: „*To som jednoducho ja.*“ A zostanem tam, kde som.

Keď hovoríme o rozväzovaní uzlov, hovoríme o tom, že chceme Bohu cez Máriu odovzdať všetky

svoje slabosti, nedostatky, ktoré máme. Musíme vedieť ako žiť. Vie-me, že sami nedokážeme rozviazať tieto uzly. Potrebujeme Boha, potrebujeme Máriu, ale my sami mu-

síme čeliť životu. Mária je tu, aby nám s tým pomohla, je tu, aby zobrala naše uzly k Ježišovi.

*Z prednášok P. Eliasa Vellu
spracovala sr. M. Jaroslava*

S ružencom kráčať životom

Karolína je od narodenia telesne postihnutá. Je veľmi nízkeho vzrastu, pretože trpí zriedkavým genetikým ochorením chrbtice. Vo svojom dvadsaťpäťročnom živote podstúpila mnoho operácií a rehabilitácií v Poľsku aj v zahraničí.

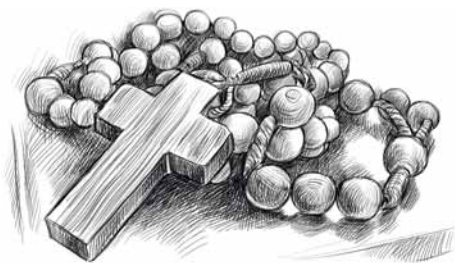
Po každom dni naplnenom rozmanitými záležitosťami videla svojich rodičov kľačať s ružencom v ruke pred obrazom Čiernej Madony. Tento pokorný postoj matky a otca ju najprv viedol k uvažovaniu, a potom k vďake voči nim za to, že takýmto spôsobom d'akovali za každý deň života a za každú milosť i kríž. V každodennej modlitbe prosili Darcu života predovšetkým o zdravie a dobrú budúcnosť pre svoju milovanú dcérku.

Boh neostal hluchý k ich volaniu, pretože Karolína nielenže ukončila základnú školu vo svojej rodnej obci, ale potom sa spolu s rodičmi presťahovala do krajského mesta, kde

absolvovala integrované všeobecnovzdelávacie lýceum. Neraz sa s rodičmi zúčastnila púte do Svätej Kráľovnej pokoja v Siekerkach nad Odrou, kde sa modlila za pokoj vo vlasti a o zachovanie kresťanskej viery v Európe. Na tomto mieste, v nezvyčajnom tichu prosila Máriu o zdravie a múdrosť pre seba a vyjadrovala svoju vďaku za nezištnú lásku matky a otca.

„Celý čas nás v ťažkostiach života, ktoré prežíva invalid, vedie Najsvätejšia Matka“ – zdôrazňuje Karolína.

„To vďaka nej som si zvolila univerzitné štúdium, pretože počas májovej pobožnosti som počula vnútorný hlas: ‚Chod' na psychológiu, pretože tvoje kríže a akademické vzdelanie ti umožnia najlepšie slúžiť čoraz väčšiemu množstvu ľudí, ktorí sú stratení, ktorí sú ranení rôznymi hriechmi našej civilizácie.‘ Bez ťažkostí som sa dostala na štúdiá, hoci kandidátov bolo veľmi

veľa. Už počas študentskej praxe v nemocnici na oddelení dlhodobochorých a v stacionárnom hospici som sa presvedčila, že moja voľba bola správna,“ spomína na svoje rozhodnutie Karolína.

Mladá, tak veľmi Bohom skúšaná ambiciózna magistra psychológie je vždy usmiata a z jej tváre plnej dobroty neustále vyžaruje radosť.

„Zdá sa, že Panna Mária Ružencová mi vyprosila u svojho Syna práve toto moje poslanie medzi chorými na duši i na tele. Som šťastná, pretože môžem slúžiť chorým nielen vo svojej ordinácii, ale aj pri lôžku chorých v nemocnici alebo v hospici tým, ktorí sa nachádzajú v terminálnom štádiu choroby,“ – vyjadruje svoju spokojnosť psychologička.

„Milé slová adresované tým, ktorí odchádzajú z časnosti do večnosti, ako aj to, že ich držím za ruku, im pomáha spokojne prejsť do rúk samého Boha Otca. Stáva sa aj – na našu pozemskú radosť – že Boh

uzdravuje zomierajúceho a dovolí mu vrátiť sa do sveta žijúcich. Veď Stvoriteľovi nič nie je nemožné, len mu treba bezhranične dôverovať.

Istý podnikateľ, ktorý sa boril s manželsko-rodinným a finančnými problémami, sa usadil pred silnou osobnosťou psychologičky nevelkej postavy. Karolína ho veľmi pozorne vypočula, a potom sa ho spýtala na zachovávanie Desatora a manželskú vernosť. Po skončení tejto svetskej „životnej spovede“ sa podnikateľ ticho opýtal:

„Akú zvláštnu obrúčku to máte na prste?“

Psychologička odpovedala:

„To je ruženec, ktorý mi daroval môj kňaz – katechéta so slovami: „Karolínka, keď by ťa v akomkoľvek nešťastí všetci opustili, zver seba aj svoje problémy Bohorodičke v tej najúčinnnejšej modlitbe, v modlitbe ruženca. Jej ostal verný pápež Ján Pavol II., veľký súčasný svätý.““

Asi po mesiaci prišiel ten podnikateľ do ordinácie telesne postihnutej psychologičky s kyticou bielych ruží, aby sa jej poďakoval za správne usmernenie jeho života. Na prste ľavej ruky mal zlatý obrúčkový ruženec.

„Buďte taký dobrý a zaneste tieto kvety Matke Pána Ježiša, lebo ona

je našou sprievodkyňou, keď nás všetci zradia a opustia,“ – poprosila učiteľka Ružencovej Panny Márie.

„Ďakujem, že ako nástroj v Božích rukách môžem svojou prítomnosťou, skromnými skúsenosťami aj psychologickými a teologickými vedomos-

ťami vyriešiť ťažkosti, ktoré majú tí, ktorí za mnou prichádzajú. Tieto ich problémy neraz vyplývajú z ich ľudských slabostí,“ dodáva na záver.

*Tereza Nowak
Królowa Różańca Świątego 3/2018
z poľštiny preložila sr. M. Alžbeta*

Traja synovia pri oltári (dokončenie)

V prvej časti tohto skutočného príbehu sme sa dozvedeli, že rodičia vd'ačného Kristovho kňaza sa sobášili dosť neskoro. Mama Anna sa dlho modlila za svojho budúceho manžela. Vydala sa za evanjelika a krátko po uzavretí sviatosti manželstva sa tešili na príchod svojho prvého dieťaťa. Pre pohodlnosť a nezodpovednosť lekára chlapček Jožko krátko po narodení zomrel. Zdravotná sestra ho ešte stihla pokrstiť. Bola to ťažká skúška, ktorú matke pomohla prekonať modlitba a povzbudzujúce slová kňaza. Na lekára sa nehnevala a súd prenechala Bohu. Otec to spočiatku riešil alkoholom. Napokon aj otec vďaka modlitbám manželky dostal silu prekonať tento problém. Po krátkom čase sa manželia opäť tešili na narodenie dieťaťa. Najprv

sa narodil zdravý syn Janko, ktorý je dnes kňazom, a po ďalšom roku a pol chlapci – dvojčatá – jeden je už kňazom a druhý sa na prijatie sviatosti kňazstva pripravuje. Traja chlapci vyrastali v šťastnej rodine. Otec síce do kostola nechodil, ale manželke a deťom v tom nikdy nebránil.

Prišla základná škola a s ňou bolo spojené aj ministrovanie pri novom kňazovi v našej farnosti. Aj tu vidieť, ako veľa robí dobrý príklad oduševneného kňaza, ktorý naplno žije svoje kňazstvo. Práve tento kňaz, saleziánsky spolupracovník, v nás troch ako prvý prebudil a objavil semienko povolania. Nie nadarmo sa hovorí, že slová povzbudzujú, ale príklady tiahnu. Nielenže nás aktívne zapájajú do života vo

farnosti, ale pri rôznych akciách, duchovných obnovách a výletoch nám dal aj nahliadnúť do tajomstiev a zákutí svojej vzácnej a horlivej kňazskej duše. A ono sa to v nás postupne nejako ukladalo, rástlo pomedzi štrbinky rôznych chlapčenských huncútstiev a vrtochov. Po základnej škole prišlo gymnázium, kde som stále viac a viac pociťoval to nádherné, jemné a pritom také silné volanie: „Pod’ za mnou!“ Je to niečo podobné, ako keď sa človek zamiluje do dievčaťa, ale v tomto prípade bolo búšenie môjho srdca ešte krajšie a silnejšie. No keďže som si stále nebol istý, či je to naozaj povolanie od Pána, či to nie je len nejaký výplod mojej bujnej fantázie, tak po skončení gymnázia som spolu s mojím druhým ja, dvojčaťom Štefanom, nastúpil na vysokoškolské štúdium sociálnej práce. Keď sa potom blížil termín podávania prihlášok do kňazského seminára, stále viac vo mne narastal akýsi nepokoj, neistota a pochybnosti.

V jedno štvrtkové popoludnie som sa s malou dušičkou a trochu rozklepaný vybral za mojím pánom farárom, aby som mu vyjaval úmysly svojho vnútra. Povedal som mu len, že či sa môžem s ním poroz-

právať. On povedal, že veľmi rád, nech prídem za ním večer po adorácii. Bol som rád, že som mu vtedy ešte nemusel hovoriť, o čo ide. Počas večernej adorácie som prežíval absolútnu tmu a ticho. Bol to silný vnútorný boj a zároveň pochybnosť: Čo si pán farár pomyslí? Nevysmeje ma? A tiež: Je to naozaj povolanie od Pána alebo len môj výmysel? Celú hodinu som sa pozeral na bohostánok, ale žiadna odpoveď neprichádzala. Až na konci mi prišla odpoveď. Jasne som vo svojom vnútri pocítil slová: „To, čo ti povie pán farár, to je moja vôľa...“ S touto vetou v hlave i v srdci, s pochybnosťami i s nádejou som teda išiel za pánom farárom. Ešte ma len zbadal, ani som nestihol otvoriť ústa, a hovorí: „Konečne! Na túto chvíľu čakám už veľmi dlho! Áno, veľmi sa teším, že chceš ísť za kňaza a veľmi rád ti napíšem odporúčanie...“ Pri tých slovách som sa rozplakal a pocítil som úžasne krásny a neopísateľný pokoj, pokoj a radosť, ktoré tento svet dať nevie a ani nemôže. Znova sa mi ukázalo, že pán farár je Boží muž, muž silnej modlitby a pevnej dôvery v Boha.

Ešte v ten večer som prišiel domov a oznámil som to rodičom.

Mama sa rozplakala, možno si pritom spomenula na všetky životné trápenia a obety, ktoré v živote pri-niesla, a na to, ako vždy a všade cíti, že Pán je s ňou a že on vie, čo robí. A otec? Ten len povedal: „Máš svoj život pred sebou a ja ti v tom brániť nebudem.“ Keď potom o dva týždne môj starší brat Ján oznámil rodičom, že chce vstúpiť do rehole, vtedy sa mama ešte viac rozplakala a otec vtedy povedal pamätnú vetu: „Pane Bože, ja taký pohan a dvoch farárov budem mať doma!“ A to vtedy ešte nevedel, že po pár rokoch vstúpi do seminára aj tretí syn Štefan. V tejto súvislosti mi napadli slová jednej ťažko chorej staršej ženy, ktorej som nosieval sväté prijímanie. Keď sa dozvedela, že sme traja bratia a všetci ideme cestou zasvätenia, vtedy sa táto ťažko chorá žena rozplakala a povedala slová, na ktoré nezabudnem: „Matka všetkých matiek, koľké ženy by chceli mať jedného syna kňaza a ona má troch...!“ Pár dní na to zomrela. Ale ja viem, že ona to svoje veľké utrpenie spojené s chorobou obetovala aj za nás troch i za nové kňazské a rehoľné povolania...

Takéto modlitby podporené chorobou, obetou a bolesťami majú v nebi osobitne veľkú cenu. Ďakujem

všetkým vám, drahí chorí, ktorí obe-tujete svoje bolesti a utrpenie za obrátenie hriešnikov, za dobro a spásu celého sveta tak, ako si to v Lurdoch priala naša nebeská Mamka. Pretože obetavé prijatie svojej choroby s očami i srdcom upretými na kríž a na nebo, to sú obrovské poklady pre večnosť, ktoré vám, dra-hí chorí, nik nezvezme. Už teraz mô-žeme povedať, že v nebi ste milio-nári so 100% úrokmi vlastného obetavého prijatia a znášania svojej choroby. Pán všetko vidí, každú skrytú obeť a všetko aj patrične odmieňa... nielen tu na zemi, ale aj potom, vo večnosti.

Aj našu mamu navštívil Boh prostredníctvom choroby. Nikdy nemala nejaké vážnejšie zdravotné problémy, až kým neprišiel november 2016. V priebehu dvoch dní jej našli nádor na hrubom čreve a zá-roveň nádory v obidvoch prsníkoch. Lekári nevedeli, čo skôr riešiť, jed-no vyzeralo vážnejšie ako druhé. Najprv jej v Ružomberku zopero-vali hrubé črevo a následne o tri dni jej už v Bratislave operovali prsníky. Bolo to veľmi ťažké obdobie, pretože ďalšie a ďalšie výsledky vyšetrení ukazovali, že zdravotný stav našej mamy je komplikovaný a vážny.

Aj v týchto ťažkých chvíľach sa nádherne ukázala sila modlitby. Pán Ježiš nie nadarmo povedal: „Kde sú dvaja alebo traja v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ Iba sám Pán Boh vie, koľko ľudí sa za ňu modlilo, koľko ďalších chorých za ňu obetovalo svoje utrpenie. Pamätám si slová môjho prvého pána farára, pri ktorom som bol štyri roky kaplánom: „To je duchovný boj, ťažká skúška matky troch povoláných. Pretože Boh jej preukázal toľko dobra a milostí, tak je samozrejmé, že diablovej to vadí. Len dôverujme Bohu a Panne Márii. Tam je naša nádej a sila!“

Keďže mama mala v Bratislave nastúpiť do nemocnice v skorých ranných hodinách a v noci sa jej nedalo spať, celú noc bdela a modlila sa v bratislavskom františkánskom kláštore. Tam ju stretol jeden staručký páter, ktorý keď videl jej smutnú a ustarostenú tvár, tak sa jej

láskavo a vľúdnne spýtal, čo ju trápi. Keď mu vyrozprávala svoje trápenie, vtedy jej povedal slová, ktoré jej vliali do srdca veľkú nádej a silu: „Nebojte sa žobrať o modlitbu. Kade chodíte, kohokoľvek stretnete, proste o modlitbu, pretože čím viac ľudí sa modlí, tým väčší účinok modlitba prináša.“ A modlilo sa veľa ľudí. Správa sa šírila rýchlosťou blesku nielen z úst do úst, ale aj prostredníctvom internetu do všetkých kútov sveta. Viem, že vďaka jednej zapálenej a horlivej katechétky sa za našu mamu úprimne modlilo aj veľa detí. Svätý páter Pio vedel, čo hovorí, keď sa raz vyjadril, že „modlitba dieťaťa má v Božích očiach osobitne veľkú cenu.“ Keď sa potom po operáciách mame výrazne zlepšil zdravotný stav, napísala týmto deťom ďakovný list, ktorý pokropila vlastnými slzami, slzami vďaky, úžasu a radosti nad obdivuhodnou láskou a dobrotou týchto detí a ich obetavej a vnímavej učiteľky. Modlilo sa mnoho ďalších ľudí, o ktorých vie len Pán Boh. Nech on sám hojne odmení každú modlitbu a obeť tých, ktorí uprostred svojich vlastných problémov a zhonu života dokázali v modlitbe myslieť aj na našu mamu. Verím, že sa tu

naplno spĺňajú slová svätého Bernarda, veľkého ctiteľa Panny Márie, ktorý povedal: „Keď sa modlíme za seba, vedie nás k tomu nutnosť. Keď sa však modlíme za iných, k tomu nás vedie jedine láska.“ Aj tu vidíme, že práve pri chorobe sa krásne ukáže, koľko nádhernej, nezištnej a obetavej lásky je v srdciach ľudí vôkol nás.

Lekári po prvých pooperačných vyšetreniach stále častejšie spomínali slovo zázrak. Jeden lekár jej pri kontrolnej prehliadke stavu prsníkov doslova povedal: „Hmm, vidno to!“ Mama sa ho pýtala celá rozrušená: „Čo vidno, pán doktor?“ On len krútiac hlavou znova zopakoval: „Hmm, vidno to!“ „Ale čo vidno, pán doktor?“ A on na to: „Vidno, že sa za vás musel niekto riadne modliť!“ Potom jej povedal, že v zdravotníctve na onkológii robí už vyše 30 rokov, ale také niečo ešte nezažil. Pretože nielenže jej nemuseli odobrať ani jeden prsník, ale tiež zrazu neboli potrebné ani chemoterapie. Napokon podstúpila „len“ 35 rádiologických ožiarení, aj to hlavne kvôli prevencii.

Tieto riadky nepíšem preto, aby som sa niečím chválil, ale aby som chválil Boha za to, aké úžasné veci robí tým, ktorí mu

s dôverou odovzdávajú svoje životné kríže, choroby a trápenia. V tomto zmysle mi napadli slová apoštola Pavla: „Ale ja sa nechcem chváliť ničím iným, iba krížom nášho Pána Ježiša Krista, cez ktorý je svet ukrižovaný pre mňa a ja pre svet.“

Týmto chcem povzbudiť všetkých vás, drahí chorí, ktorých Pán navštívil krížom choroby: Nestrácajte nádej a v dôvere v Božiu pomoc a ochranu Panny Márie sa aj naďalej odovzdávajte do Božích rúk. Pohľad na kríž nám dáva silu, pretože práve kríž nám hovorí, že pravá láska je tá, ktorá sa dokáže obetovať. Ďakujem všetkým vám, drahí chorí, že vy ste tým svetlom sveta a soľou zeme a že práve vďaka vášmu hrdinskému prijatiu utrpenia s pohľadom na kríž, sa tento svet stáva oveľa krajším, lepším a požehnanejším miestom pre život.

V septembri roku 2017 sme sa spolu s našou mamou vybrali na púť za našou nebeskou Mamkou do Lúrd a Fatimy, aby sme sa jej tam osobne poďakovali za jej mocný materinský príhovor a ochranu v našich životoch a zároveň sme tam mysleli aj na všetkých vás, drahí chorí, nech aj vy vždy a všade pociťujete jej láskavý príhovor

a materskú ochranu. Aby ste aj vy, drahí čitatelia, denno-denne vo svojom živote zakusovali to, čo povedal svätý Ján Bosko: „Dôverujte Bohu a Panne Márii a uvidíte, čo sú to zázraky.“ Alebo ako píše sv. Faustína Kowalská vo svojom Denníčku (č. 226): „V utrpení sa usilujem zachovávať pokoj a rovnováhu. V ťažkých chvíľach sa utiekať k Ježišovým ranám – hľadať v nich útechu, úľavu, svetlo, posilnenie.“

Dalo by sa ešte veľa a dlho písať o tom, aké veľké veci urobil a neustále robí Pán na príhovor Panny Márie v živote našej rodiny. Nie, nie je to rozprávka, ale nádherné, skutočné dobrodružstvo života s Bohom. Každý deň ďakujem Bohu

za svojich rodičov a bratov a zverujem ich do Božej ochrany a ochrany Panny Márie. Nevieť, čo bude ďalej, ale jedno viem isto – ak to bude s Bohom, bude to dobré. Pretože ak je budúcnosť v Božích rukách, v lepších byť nemôže. Mária, Kráľovná kňazov, Kráľovná pokoja a rodiny, Matka ustavičnej pomoci, oroduj za nás i za všetky naše slovenské rodiny, ktoré sa denno-denne s dôverou utiekajú pod tvoju ochranu, pretože sa cítia ako milované deti svojej dobrej nebeskej Mamky. Kiež by sme nikdy nestrácali nádej a spolu so svätým Pavlom volali: „Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje!“ (Flp 4,13).

vd'ačný Kristov kňaz

Útecha zarmútených

Môj nárek si obrátil na tanec, roztrhol si moje rúcho kajúcne a radostou si ma opásal“ (Ž 30, 12).

Dnes mi dovoľ, presvätá Panna, hovoriť s tebou ako dieťa.

Pred viacerými rokmi som stretla dvadsaťdvaročného slepca. Spieval, jeho nevidiace tmavé oči vyžarovali tajomné svetlo. Boli ako hrob, nad ktorým sa vznáša svätožiara.

„Ján, čo ti je?“ – pýtam sa.

„Panna Mária ma potešila. Ja vidím, vidím...“

„Môžeš už čítať?“

„Áno, ale nie písmeňá. Ja vidím vierou Božiu lásku. Boh nechce moje vidiace oči, Boh chce moju oddanosť. Verte, to je viac ako celý svet! Som spokojný so svojou tmou. Chce to Boh a Panna Mária mi vyprosila silu, aby som vzal denne svoj križ a takto nasledoval jej Syna. Toto mi darovala Panna Mária v Lurdoch.“

Je to šťastný nevidiaci! Každý rok na výročie svojej púte pošle do Lúrd odkaz: „Mária, tvoj Ján je šťastný v tme. Ďakujem ti, dobrá Mať. Mojou spokojnosťou si potešila mamku i celú rodinu!“

Tu je žiaľ premenený na radosť. Po dlhej modlitbe bol žalmista vypočutý a povedal Bohu, že mu odobral smútočné šaty a daroval rúcho radosti. To isté platí a to isté potvrdzujú o Panne Márii naše pútnické miesta. Naša láskavá matka vysušila more slz a nepomohla len na tele. Oveľa viac sa jej dobrota prejavila v riši ducha a srdca.

Tisíce svätcov ďakujú Matke Božej za to, že ich zachránila od večnej smrti. Sv. Kamil bol pod šibenicou, bola od neho – odsúdenca – už na dosah ruky. Vtedy si s dôverou povedal: „Mária, ty máš ešte čas!“ A Mária tento výkrik dôvery v okamihu smrti zmenila na život. A dobrodruha zmenila na svätca.

Brat, sestra, prečo sa zbytočne trápiš, prečo nariekaním ukracuješ Boha o lásku a seba o zásluhy? Namiesto žalôb povedz, že s ním súhlasíš ako Mária pri zvestovaní, a potom pod krížom. Vyznaj mu svoju oddanosť: „Staň sa mi podľa tvojho slova!“ Spoj to s oddanosťou Márii a v silnej viere jej povedz: „Mária, ty máš ešte čas... ty poznáš východisko... spolieham sa na teba!“

Potom uvidíš, že je Matka, že je Útecha zarmútených.

*Sr. M. Bernadeta
– Miriam Liptovská
z knihy Krátke úvahy
o Loretánskych litániách*

Vďaka ti, mama

Musím si pohnúť, aby som tam bola čím skôr. Šliapla som na plyn, rezala zákrutu nebezpečnou rýchlosťou. Musím, musím sa ponáhľať,

čo ak umiera...? Môj syn, Bože môj, čo ak ho už nevidím živého? Pomôž mi, Bože, nech nikomu neublížim svojou jazdou a nech je

Stanko v poriadku. Ešte dve ulice a už bude budova nemocnice... Vtom ma zastavujú policajti. Rozmýšľam, či nemám ešte viac pridať plyn a ujsť. Hlúposť, nič by som tým nezískala, hoci mi vôbec nebolo po chuti, že musím strácať drahocenný čas. Roztrpčená, s namosúrenou tvárou som otvorila okienko a chystala som sa ich uprosiť, že sa veľmi ponáhlam.

„Jožko, dobre vidím? Si to skutočne ty?“ spoznala som svojho niekdajšieho žiaka.

„Pani učiteľka, aký som rád, že vás vidím. Kam sa tak ponáhľate, že ste prekročili povolenú rýchlosť?“ spýtal sa policajt a zasunul si plácačku za opasok.

Vystúpila som z auta a objala statného svalnáča v uniforme. Ten ma tak vystískal, že mi až zamrel dych.

„Volali mi do práce, že Stanka zrazil na križovatke opitý vodič. Ponáhlam sa do nemocnice...“ Viac som zo seba nedostala a rozplakala som sa. Nahromadené emócie konečne prepukli navonok.

„Idem s vami. Sadajte ku mne!“ Na strechu vyložil svetelnú signalizáciu, zapol húkačku a za okamih sme boli pri Stankovi. Ten vyzeral

hrozne. Bol celý doudieraný, tvár mal jednu veľkú modrinu, ale ošetrojúci lekár skonštatoval, že mal obrovské šťastie. Utrpel len slabý otras mozgu a mal naštiepené predlaktie. Čoskoro bude v poriadku.

Vydýchla som si. Jožko sa na mňa povzbudivo usmial a opäť ma objal. V tej chvíli mi spadol kameň zo srdca. Vďaka ti, Bože.

„Stanko, prídem za tebou, keď skončím vyučovanie. Čo ti mám priniesť okrem papúč a hygienických potrieb?“

„Nepotrebujem nič, mami, vďaka...“

„Pani učiteľka, odveziem vás domov, môžem?“ spýtal sa ochotne Jožko.

„Ďakujem, Jožko, ale myslím, že to už zvládnem aj sama.“

V spomienkach som sa vrátila o niekoľko rokov späť.

Učila som siedmy rok. Bola som triednou učiteľkou piatakom, dvadsiatim nezbedníkom, ktorých som si veľmi obľúbila. Svoje deti som ešte nemala, a tak som si predstavovala, že sú všetky moje. Učiteľstvo nebolo pre mňa len zamestnanie, bolo to niečo ako poslanie. Priam som sa v ňom videla. Žiaci ma mali radi a rešpektovali ma. Až na jedného, Jožka. Do školy chodil zásadne bez tašky, neviem, či vôbec nejakú mal. Špinavý, zanedbaný a musel byť aj hladný, lebo som počúvala ponosy, že spolužiakom kradne desiatu. Navyiac, problémový bol aj v interakcii s okolím. Vyvolával konflikty, mal silácke reči, vyhrážky a neraz niekoho i zbil. Keby to bol Róm, čiastočne by som to chápala, hoci aj tých nechcem hádzať do jedného vreca. Bol veľmi bystrý a inteligentný, preto som jeho počínanie nechápala. Ľahko je niekoho zatradiť. To som rozhodne nechcela. Preto som sa ho snažila najprv pochopiť, zistiť, v čom je problém.

Zašla som na návštevu k rodičom. V materiáloch som čítala, že otec je bývalý herec, teraz umelec na voľnej nohe. Matka, chemická inžinier-

ka, pracovala vo výskumnom ústave, v súčasnosti nezamestnaná.

Keď som vstúpila do bytu, bola som šokovaná. V prasačom chlieviku to vyzerá lepšie. Neupratovalo, nepralo a nevarilo sa tam zrejme už poriadne dlho. Dve mladšie ratolesti sa hrali na špinavej dlážke a vyzerali ako deti žijúce v chudobnej štvrti z románu Marka Twaina. Matka spala polonahá na posteli a otec, ktorý mi prišiel otvoriť, bol pod parou. Zo silného zápachu sa mi dvíhal žalúdok a tak som sa snažila návštevu čím skôr ukončiť.

Prvá moja cesta smerovala na sociálny odbor okresného úradu, kde som im odporúčala vykonať kontrolu, či si rodičia dostatočne plnia svoje rodičovské povinnosti. Potom som sa porozprávala s Jožkom. Dozvedela som sa len to, čo som už predpokladala. Žijú iba zo sociálky a väčšinu mesiaca nemajú čo jesť. Možno by im to s odretými ušami aj nejako vyšlo, ale rodičia všetko prepijú. Raz sa Jožko pokúsil schovať peniaze, aby súrodencom mohol neskôr, keď nebude v dome koruny, kúpiť aspoň chlieb. Otec ho za to v abst'áku prišerne zbil. Predtým to bola celkom normálna rodina, ktorá žila priemer- ným životom, dnes rodičia závislí

na alkohole zmenili život na peklo nielen sebe. Najhoršie však bolo, že to boli práve deti, ktoré tým najviac trpeli.

Zdalo sa, že celá trieda vedela, ako na tom Jožko je a ja som sa to dozvedela ako posledná. Teraz, keď som to už vedela, som sa ani nečudovala, že sa Jožko snažil vykompenzovať svoju biedu agresivitou a násilím voči svojim šťastnejším spolužiakom. Začala som si ho viac všímať a pomáhať mu. Na triednickej schôdzke som s Jožkovým dovoľením vysvetlila deťom, že on za situáciu v ich rodine nemôže a spýtala som sa, či súhlasia, aby sme mu spoločne pomáhali. Myslela som hlavne na to, aby mali pre neho viac porozumenia. O oni to zobrali doslova. Jeden mu priniesol písacie potreby, iný bundu po staršom bratovi a striedavo sa delili s ním o desiatu. Bolo dojímavé, aký bol Jožko za každú maličkosť vdáčný. Neraz mal v očiach slzy, ktoré sa snažil pred spolužiakmi rýchlo skryť. Bez toho, aby o tom trieda vedela, kúpila som Jožkovi školskú tašku a prihlásila som ho na obedy v školskej jedálni. Zopár víkendov strávil u nás. Cez vianočné prázdniny sme ho s manželom zobrali k nám domov a z malého vianočného dar-

čeka bol šťastím celý bez seba. Z chlapca, ktorému učitelia nevedeli prísť na meno, sa stával obľúbeným a rozvážnym. Zlepšil sa v prospechu a zaujímal sa o dianie v triede.

Jedného dňa neskoro večer pribehol k nám uplakaný a spočiatku som z neho nevedela dostať súvislú vetu: „Moje sestričky odviekli dnes do detského domova a na budúci týždeň idem aj ja, pretože rodičia nastupujú na protialkoholické liečenie.“ Kľakol si pred nami na kolená a zopál ruky: „Prosím vás, nedovoľte, aby ma tam vzali, urobte niečo, prosím vás... prosím...“ Rozplakal sa, dlaňami si zakryl oči a pomedzi prsty mu pretekali slzy ako hrachy. Ostali sme zarazení. Čo robiť? Ako máme reagovať na takú jednoznačnú výzvu? Jožka sme upokojili a poslali domov s tým, že niečo vymyslíme. Ale možností veľa nebolo. Neskoro do noci sme s manželom zvažovali všetky plusy a mínusy nášho rozhodnutia: chceli sme si ho totiž zobrať domov dovtedy, kým sa jeho rodičia nebudú schopní o neho postarať. Nevedeli sme, či robíme dobre, ale srdce nám vravelo, že chlapcovi treba pomôcť.

Z jedného dňa na druhý sme mali syna, áno, bol akoby náš syn. Jož-

ko bol slušný, pozorný a maximálne ochotný. Navyše bol citlivý, mal prirodzenú inteligenciu a tá mu veľmi vážila si starostlivosť, akú dovtedy nezažil. Venovala som sa mu každú voľnú chvíľu a čoskoro dobehol všetko učivo, dokonca v niečom aj prebehol svojich spolužiakov. Zistila som, že má nadanie na matematiku, mal totiž dobré logické myslenie, ktoré by bolo škoda nepodchytiť. Žiak, ktorý na polroku prepadával z troch predmetov, mal na konci roku najhoršiu trojku. Vtedy som si uvedomila, že možno nebol vo všetkých predmetoch taký zlý, ale bol raz zaškatul'kovaný ako lajdák, a tak ho potom každý bez uváženia aj tak hodnotil. Jednoducho mu nik nedal šancu dostať sa z bludného kruhu. Nie div, že chlapec sa prestal snažiť aj v takých predmetoch, ktoré ho predtým celkom bavili.

Keď sa rodičia vrátili z liečenia, nejaký čas sa držali, no neskôr som sa dopočula, že sú opäť tam, kde predtým. O syna vôbec nejavili záujem a jeho dve sestričky ponúkli na adopciu.

Po dvoch rokoch nám do rodiny pribudol náš vlastný syn Stanko. Jožko zneistel, akoby cítil nebezpečenstvo, snád' sa obával, že ho už

nebudeme mať tak radi ako predtým. Ubezpečili sme ho, že všetko bude ako prv a on nadobudol stratenú citovú rovnováhu. Občas mi až slzy vyhrkli, keď som ho pozorovala pri prebaľovaní a neskôr pri hre so Stankom. Vidno, že niekedy aj celé dni bol odkázaný postarať sa o malé sestričky, vedel malého prebaľiť, nakŕmiť i zabaviť.

Po skončení gymnázia sa Jožko rozhodol študovať na vysokej vojenskej škole pre letcov. Úspešne promoval, ale po skončení štúdia mu zistili na srdci nejaké anomálie, a tak sa musel lietania vzdať. Zakotvil v policajnom zbore. Potom nám na istý čas zmizol z dohľadu, mal vlastný byt, žil svojím životom. Nikdy však nezabudol na meniny či narodeniny niekoho z nás.

„Kámo, dneska už máš farbu oveľa lepšiu, ako včera, myslím, že tie modriny začínajú hrať do žltá,“ povedal Jožko Stankovi a vo vzduchu si plesli pravé dlane na uvítanie. „Kedy si zahráme futbal?... Dobrý deň, pani učiteľka.“

„Vitaj, Jožko,“ privítala som ho pri Stankovej posteli. „Máš dnes voľno?“

„Večer nastupujem, mám nočnú.“ Objal ma a pobožkal. V rozpakoch sa opäť obrátil k Stankovi:

„Tak, kedy to hráme?“

„Ešte si počkáš, pozri na moju tvrdú okrasu na ruke,“ ukázal na zasadrovanú ruku.

„Nevyhovárj sa, však futbal sa hrá nohami.“

„Neboj sa, dočkáš sa a tú prehru si za klobúk nedáš... Ale o inom som chcel. Prečo voláš mamu pani učiteľka, veď ty si náš, no nie, mami?“ obrátil sa na mňa Stanko. Nevedela som, čo povedať. Adop-

tovať sme si ho neadoptovali, ale to neznamená, že by mi tak nemohol hovoriť.

„Dobre teda,“ zodvihla som pohár minerálky zo Stankovho stola, „odteraz ma volaj mama, dobre?“
 „Mami, ty si to najsenzačnejšie stvorenie pod slnkom...“

A mala som čo robiť, aby som sa ubránila slzám.

Emília Molčányiová

Svedectvá a spomienky

na sestru M. Bernadetu

Sestrička Bernadeta má u nás stále nesmierny obdiv a uznanie. Jej charizma bola a je veľkým darom Božej milosti. Hoci sama bola chorá, dlhé roky pomáhala chorým ľuďom.

Po založení Rodiny Nepoškvrnenej v roku 1975 sa do tejto duchovnej rodiny hlásili desiatky, ba stovky ľudí. Sestrička Bernadeta organizovala besedy, duchovné cvičenia spojené s modlitbou posvätného ruženca, písala do časopisu MYčka i do Vozičkára. V tom čase však bolo všetko cenzurované. Veriaci, ktorí sa snažili prežívať svoju vieru, boli často prísne sledovaní, a tak sestrička písala svoje články pod pseudonymom Miriam Liptovská. Knihy a brožúrky, ktoré

v tom čase sestrička napísala, nemohli byť vytlačené, no napriek tomu sa šírili prepisovaním na písacích strojoch. Až po páde totality sa mohla zrodiť myšlienka vydávať časopis.

Viem si predstaviť, aká je to práca vydávať časopis ako je Rodina Nepoškvrnenej, na ktorý vždy čakajú tisícky ľudí. Časopis je dodnes pre nás učebnicou a dáva nám duchovné bohatstvo.

Rodina Nepoškvrnenej nám dala naozaj veľmi veľa. Rodina sa má stretávať, a tak sa každý rok začali na podnet sestričky Bernadety stretávať aj členovia Rodiny Nepoškvrnenej. Koľkokrát sme sa už takto mohli stretnúť?! Spolu so sestričkou

Bernadetou sme putovali na Staré Hory, do Šaštína i na Velehrad a niekoľkokrát sme sa stretli aj v Martine. Prečo? Aby sme spoločne chválili a oslavovali Pána i našu milovanú Veliteľku, Nepoškvrnenú Matku Božiu Máriu. Sestrička Bernadeta sa veľmi rada stretávala s ľuďmi, ktorí tak ako ona niesli svoj kríž. Vymieňali sme si skúsenosti, vzájomne sa povzbudzovali a učili sa trpezlivo niesť svoju chorobu.

Spomínam si na slová sestričky Bernadety: „Je nemožné pozbierať všetko, čo mi prináša viera. Je to rovnako nemožné, ako povedať, čo všetko prináša zemi slnko. Ved', ak by v človeku nebola štipka viery a dôvery, čo si nevieme mimochodom ani predstaviť, nemohol by človek večer od strachu ani zaspať, jeho oči by boli vyplašené...“

Sväté písmo hovorí, že viera je štít. Pri všetkom, aj pri našom utrpení, si berieme štít viery, ktorým môžeme uhasiť všetky ohnivé šípy zloducha! Čomu všetkému by bolo možné upísať svoj život... Na čo všetko by bolo možné premeniť náš život, ak by sme v Boha neverili. A naopak, keby sme mali vieru čo i len ako horčičné zrnko, bol by náš život omnoho úchvatnejší...

Pri stretnutí so sestričkou Bernadetou sme prežili chvíle nezabud-

nutelnej atmosféry lásky, radosti a pokoja. Pri stretnutí s ňou človek strácal reč, pretože musel žasnúť a obdivovať tú veľkú radosť zo života, optimizmus, ktorý nám tak často chýba. Jej srdce bolo neustále pripravené okamžite sa zasadiť pre dobro a pomoc blížnemu. Charakteristickou pre ňu bola chuť bojovať za lásku k blížnemu a zápa-siť s akoukoľvek prekážkou.

Ďakujeme sestričke Bernadete, že počúvala Pánov hlas a hl'adiac na Nepoškvrnenú viedla toto veľké spoločenstvo chorých a všetkých, ktorí im chcú pomáhať, ktorí sa chcú obetovať a modliť.

My chorí pri modlitbe posvätného ruženca myslíme na našu zakladateľku a prosíme, aby jej Nepoškvrnená Matka u svojho syna Ježiša Krista vyprosila večnú radosť v Božom kráľovstve.

Viliam Franko, vozičkár

Fatima stále aktuálna

Panna Mária sa vo Fatime v roku 1917 zjavovala trom deťom – Lucii, Františkovi a Hyacinte – od mája do októbra, vždy 13. deň v mesiaci. Pri každom zo svojich zjavení prosila a povzbudzovala k modlitbe ruženca.

Táto Máriina výzva nie je adresovaná iba trom fatimským deťom, ktorým sa zjavila, ale aj každému z nás. Možno nám napadnú otázky: „Má aj dnes, v tejto modernej dobe zmysel modliť sa ruženec? Má význam modliť sa ho za pokoj vo svete? Dokážeme každodennou modlitbou posvätného ruženca niečo zmeniť? Dokážeme zachraňovať životy ľudí žijúcich vo svete, aj tých, ktorí ešte neuzreli svetlo sveta a ich život je ohrozený ich vlastnými rodičmi? Dokážeme touto modlitbou vyprosiť obrátenie hriešnikov? Má táto modlitba naozaj silu?... Odpoveďou na všetky tieto otázky je: „ÁNO!“

Nedávno sa mi dostalo do rúk svedectvo kňaza, ktoré hovorí práve o modlitbe ruženca. Nevie, kto je tým kňazom, nepoznám ho, svedectvo nebolo podpísané. Nevie, či už bolo niekde zverejnené a mnohí

si ho už mohli prečítať. Myslím si však, že na tom až tak nezáleží. Nech nás slová tohto, predpokladám staršieho kňaza, povzbudia k tomu, aby sme sa napriek všetkým prekážkam, s ktorými sa určite stretieme, vytrvalo modlili ruženec a tak naplňali fatimské poslanstvo.

Modlitba ruženca v mojom živote

Táto modlitba vždy spôsobovala v mojom živote „zázraky“. Dnes som bol prebudенý ranným slnkom a cítil som sa skvele. Z nejakého zvláštneho dôvodu som sa chcel pomodliť ako prvú modlitbu k Panne Márii. Pokiaľ som si k svojej posteli a po každom Zdravas', Mária, som vnímal, že Panna Mária sa na mňa usmieva a hovorí: „Ďakujem, môj synáček. Nikdy ťa neopustím!“ Aký krásny spôsob, ako začať deň!

Svätý ruženec ma sprevádzal počas celého môjho života, a to ma robí veľmi šťastným. Zdá sa mi, ako by to bolo iba včera, keď nás mama zvykla zobudiť o piatej ráno, aby sme sa mohli zúčastniť novény k Panne Márii v mojom rodnom meste. Rovnako mi príde ako nedávna doba, keď sa deti v našej rodine počas mája modlili pri Máriiných nohách a nosili jej kvety; alebo v čase, keď som bol mladým seminaristom, zhromaždili sme sa okolo Márie, aby sme sa modlili za naše povolanie a prosili ju, aby sa starala o naše rodiny, ktoré sme opustili, aby sme sa pripravovali na kňazstvo.

Chcem sa s vami podeliť o jeden svoj zážitok. Nevieam, koľko som mal vtedy rokov, ale bol som ešte dieťa a v mojej rodine za objavil veľký problém. V tom veku sa mi zdalo, že nie je možné, aby sa to dalo vyriešiť. Veľmi som sa bál a urobil som jediná vec, ktorú som vedel urobiť: išiel som k starým rodičom, aby som zistil, či by oni nemohli nájsť nejaké riešenie, či by nevedeli pomôcť.

Ale aj v ich prítomnosti som cítil, že je potrebná pomoc niekoho iného. A tak som vzal do rúk ruženec a začal som sa modliť k Panne Márii. To, čo som vtedy zažil, bolo pre

mňa mimoriadne. Hneď ako som sa začal modliť, naplnil ma Boží pokoj. Cítil som sa tak, akoby ma moja preblahoslavená Matka utešovala a povedala: „Neboj sa, môj synu, všetko bude v poriadku...!“ Mária ma vtedy upokojila. Bolo to už dávno, ale ja to vnímam aj dnes tak, akoby to bolo len včera.

Keď si spomínam na túto skúsenosť, z očí mi padajú slzy. Keď vidím mnohé priam neuveriteľné veci, pre mňa akoby zázraky, keď pozorujem, ako svätý ruženec pôsobil v mojom živote, jediné, čo môžem urobiť, je povedať všetkým, že by sa mali modliť ruženec. Odporúčam ho tak často, že mi prednedávnom jeden môj priateľ povedal: „Už mi pripadáš ako niekdajší starý vidiecky lekár, vždy dávaš rovnaký predpis.“ Povedal mi to preto, že vždy, keď ku mne niekto príde so svojím problémom, nech by bol akýkoľvek, odporúčam mu, aby sa modlil ruženec. „Modlite sa ruženec, modlite sa k Márii a uvidíte, že vás naša nebeská Matka nikdy neopustí.“ Vďaka tejto rade, ktorú som dal, videl som úžasné zmeny mnohých životov.

Pamätám sa najmä na pani Cesarinová, 70-ročnú ženu. Deti ju opustili, pretože teraz sú učiteľmi alebo

absolventmi vysokých škôl a hanbia sa za svoju skromnú matku. Táto dobrá žena bola vždy smutná. Trvalo to až dovtedy, kým som jej jedného dňa nedal ruženec a ja sám som ju učil, ako sa ho má modliť. Problém je vyriešený! Teraz je ako iný človek. Vždy príde na svätú omšu a sedí v lavici s úsmevom na tvári. Kedykoľvek s ňou hovorím, povie mi: „Otče, ďakujem, že ste ma naučili modliť sa ruženec. Nesmierne mi to pomohlo!“

Nechajte Máriu byť súčasťou vášho života, vždy sa modlite ruženec! Keď sa cítite nervózny, modlite sa niektoré tajomstvo ruženca.

Keď zažívate ťažkosti, modlite sa a uvažujte o tajomstve ruženca. Keď potrebujete spoločnosť, modlite sa ruženec. Rovnako sa modlite ruženec a uvažujte o jednotlivých tajomstvách vtedy, keď potrebujete útechu, keď potrebujete zdravie...

Každé Zdravas', Mária sa modlite s vierou a uvidíte, že naša Matka aj vám povie: „Môj synáčik, dcérka, neboj sa! Všetko bude v poriadku...“

A ako kňazovi, ktorý dôveruje svojej nebeskej Matke, mi dovoľte ešte raz pripomenúť: „Vždy sa modlite ruženec!“

Zostavila M. L.

Lurdy očami pútnikov

Každá naša púť chorých do Lúrd je veľkým dielom Božej prozreteľnosti a lásky. Určite zanechá svoje úžasné stopy v srdci i živote každého pútnika. Položili sme im otázky: Čím vás oslovili Lurdy? Čo si odnášate vo svojom srdci? Mnohí odpovedali celkom krátko a výstižne: „Je to pokoj, láska, služba a obeta.“

Znova som sa utvrdila v tom, že Pán je živý a že on a jeho Matka Mária nás na toto miesto pozvali a o všetko sa postarali. Je to veľká milosť. Prosím Boha, aby ma neustále premieňal, aby som bola čoraz viac taká, akú ma túži mať. Ro-

dina Nepoškvrnenej je úžasné spoločenstvo, rodina, ktorá nás prijala s veľkou láskou. Syn Ondrejko si odnáša z Lúrd hlavne veľkú milosť prijatia darov Ducha Svätého vo sviatosti birmovania.

Eva (41), Ondrejko (16)

Z Lúrd si odnášam vedomie, že bez ohľadu na to, odkiaľ pochádzame a akú máme farbu pleti, všetci sme deti jedného Otca.

Mária (63)

Lurdy mi pripomenuli, že každý človek má na zemi svoje dôležité a nezastupiteľné miesto. Každý z nás bol obdarovaný rôznymi darmi... a práve chorí a tí najbiednejší v očiach ľudí, ako napríklad sv. Bernadeta, sú pre nás zdravších obrovským príkladom. Z Lúrd si odnášam šťastie, radosť a úsmev, ktoré sa budem snažiť rozdávať ďalej.

Jana (29)

Viac som si uvedomila, akým veľkým darom je zdravie. V Lurdoch som cítila veľký pokoj, toto miesto ma očarilo. Uvedomila som si, že mám viac myslieť na druhých a pomáhať im. Ďakujem, že som mohla byť v Lurdoch ako dobrovoľníčka a slúžiť.

Zuzana 21

Do môjho zatvrdnutého srdca vošiel kľúč ozdobený láskou, citom, úctou k postihnutým, ťažko chorým pútnikom z rôznych národov. Aj keď tam bola záplava pútnikov, odnášam si pokoj, pokoj,

ktorý si chcem navždy uchovať vo svojom srdci.

Margita (62) s manželom

Tu som si uvedomil, že všetky hmotné veci sú pominuteľné, ale láska, ktorú nám dáva Panna Mária so svojím Synom, je večná. Je mi však ľúto, že sme za túto lásku takí nevďační. Vďaka ti, Bože, vďaka ti, Panna Mária! Vďaka všetkým, ktorí nám počas púte zadarmo rozdávali lásku.

Jozef (63)

Lurdy ma oslovili obrovským pokojom. Napriek rozličnosti jazykov sme sa s láskou a úsmevom vedeli všetci dohovoriť. Vo svojom srdci si odnášam túžbu vrátiť sa do Lúrd so svojimi vnúčkami alebo s niekým z rodiny.

Alena (52)

Lurdy ma oslovili krásou, bezprostrednosťou ľudí, láskou, čo vyžarovala z ich tváří, nadšením a ochotou pomáhať iným. Všetkých, bez rozdielu národností, nás spája Panna Mária! Želala by som si, aby sme sa tak správali aj doma, v bežnom živote. A svet by bol oveľa krajší. Vraciam sa s pokojom a láskou v srdci.

Alena (64)

Veľká vd'aka za to, že sme mohli byť v Lurdoch! Veľmi si vážim všetko, čo robíte pre nás a pre naše choré deti, ktoré aj napriek svojim zdravot-

ným problémom – verím – sú šťastné, že tam mohli byť. Nepovedia to, ale všetci vieme, že je to tak.

Mirka (49)

Informácie

- ✿ Chceli by sme vám pripomenúť, aby ste sa nezaplietli zapojiť do duchovnej kytice pre Svätého Otca a otcov biskupov k Vianociam 2019. Každoročná duchovná kytica pozostáva z modlitieb a obiet členov Rodiny Nepoškvrnenej, ktoré sú obetované za našich drahých pastierov svätej Cirkvi. Aj tento rok vás pozývame, aby ste svoje príspevky poslali každý sám osobitne alebo prostredníctvom horliteľov k nám do redakcie najneskôr do 10. októbra. Nahlasujte počet dní, posvätných ružencov spolu so všetkými duchovnými darmi, ktoré ste obetovali, aj s pripojením priania pre Svätého Otca a otcov biskupov k Vianociam.
- ✿ Ak by ste mali záujem o Zlatú knihu fatimskú, môžete si ju objednať na našej adrese. Adresa je uvedená na úvodnej strane nášho časopisu. Ponúkame vám ju v slovenskom, českom a maďarskom jazyku.
- ✿ Stále je aktuálna naša ponuka brožúrok: Novéna k Panne Márii z Pompejí, ktorej šíriteľmi sa môžete stať aj vy, a Od Tatier k Lurdom Slováci spievajú... K brožúrke Novéna k Panne Márii z Pompejí sa dajú doobjednať kartičky, v ktorých si môžete zaznačiť novénu, ktorú sa pomodlíte.
- ✿ Nezabúdajme sa modliť a obetovať za našich zomrelých členov. Obzvlášť v mesiaci november sa vrúcne modlite za našich zomrelých príbuzných a členov Rodiny Nepoškvrnenej. Každý mesiac sa dáva slúžiť svätá omša za zomrelých členov a v mesiaci november dávame za nich odslúžiť 5 svätých omší.
- ✿ Chceli by sme upozorniť tých, ktorí sa k nám nahlasujú ako záujemcovia lurdskej púte, aby svoje prihlášky vždy posielali písomne na našu adresu alebo e-mailom. Nezabudnite uviesť presnú adresu každého záujemcu, ktorý sa na púť prihlasuje, jeho zdravotný stav a telefonický kontakt. Častokrát sa stáva, že tieto základné údaje chýbajú, a tak sa práca pri vybavovaní prihlášok sťažuje.

Osemsmerovka

„RUŽENCOVÁ PANNA MÁRIA, KRÁLOVNÁ POSVÄTNÉHO...“

Po vyškrtaní všetkých slov zvyšných 31 písmen tvorí tajničku.

ADEPT, ALTÁN, ASTRA, AUTOR, BEŽEC, BIRET, CÁRICA, ČISTOTA, ČNOSŤ, EMPATIA, EREMITA, ETOS, FAUNA, IDYLA, KOZMOS, KRÁSA, KRIVICA, LASER, LUPEŇ, MANNA, MARŽA, MATKA BOŽIA, MISÁL, MOTTO, MÚDROSTĽ, NÁUKA, OFERA, ORÁTOR, ORODOVNICA, OSIKA, PÁPEŽ, PRAMEŇ, RADOSŤ, RIEKA, RUDNO, RUŽA DUCHOVNÁ, RUŽENEC, RUŽICA, SEINA, STRÁŇ, STUPEŇ, TRAUMA, TRIUMF, TÚŽBA, UČNICA, ÚPÄTIE, VERNOSŤ, VIERA.

A	R	T	S	A	S	A	A	A	Č	I	S	T	O	T	A	R
U	R	Ž	R	O	E	I	C	U	L	N	C	T	R	M	R	S
E	R	E	M	I	T	A	C	I	T	Y	T	E	U	U	A	T
-	I	Z	S	A	R	O	T	Á	R	O	D	A	Ž	P	P	R
V	O	T	P	A	N	N	A	B	M	Á	R	I	A	E	E	Á
K	U	M	Ä	R	L	N	Á	L	A	T	C	Ď	D	R	B	Ň
Ž	E	P	Á	P	A	K	A	U	T	A	R	A	U	Á	I	L
Ť	S	O	R	D	Ú	M	R	P	K	Á	C	D	CH	O	R	V
S	S	O	V	A	N	U	E	E	A	A	N	I	O	T	E	O
O	U	O	T	A	Ž	K	I	Ň	B	O	I	A	V	R	T	N
D	S	A	N	E	Š	R	O	R	O	D	O	V	N	I	C	A
A	C	I	N	Č	U	Á	A	B	Ž	Ú	T	O	Á	U	R	E
R	E	E	K	L	Á	S	I	M	I	H	S	O	Ž	M	A	K
S	C	I	V	A	O	A	T	A	A	Ť	A	R	E	F	O	F

Osemsmerovku pripravila Eleonóra Argalášová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **10. októbra 2019**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 2/2019 znie: „Kristov kňaz je svedkom a nástrojom Božieho milosrdenstva.“ Výhercovia sú: **Albín Kočíš** z Fintíc, **Františka Anna Bieliková** z Kuralian a **Mária Smreková** z Chrast'a nad Hornádom. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.